

H HET
eksenhotel

ANNA VAN PRAAG

HET
*H*eksen
hotel

LEMNISCAAT

Van Anna van Praag verschenen bij Lemniscaat:

Een heel bijzonder meisje
Kom hier, Rosa
Noorderlicht

© 2021 Anna van Praag
Omslagontwerp: Marc Suvaal
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2021
ISBN 978 90 477 1366 1 | NUR 284

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor lessuggesties, spelletjes en meer, op:
www.lemniscaat.nl

Het heksenhotel verscheen voor het eerst in 2008, onder dezelfde titel, bij Leopold.

*You can check-out any time you like
But you can never leave*

The Eagles, *Hotel California*

Vervloekt

DAGBOEK, 17 JUNI

'Misschien helpt dit een beetje, Laura,' zei mama toen we haar gingen vitzwaaien op het vliegveld. Alsof ik Anne Frank ben. Een dagboek is voor kinderen van zes die net kunnen schrijven en trots zijn op hun nieuwe pen.

Maar 17 juni is toevallig wel de belangrijkste dag van mijn leven. De laatste schooldag van de basisschool! Het afgelopen jaar begon ik me steeds meer te ergeren aan al die kleine kinderen. De basisschool is nu van mijn zusje Elvie. Zij is vijf en vindt school nog het allerbelangrijkste in haar leven. Vanavond spelen we nog één keer de musical voor alle ouders. Dat wordt huijen, natuurlijk. Jozefien en Ben en Luisa gaan allemaal naar het Regio College. Alleen ik moet naar het gymnasium. Tijdens de open dag ging ik steeds langzamer lopen, en mama steeds sneller. 'Echt een goede school, Laura. Nog precies dezelfde sfeer als toen ik er zelf op zat.' Alsof dat een aanbeveling is. Er zijn bijna geen ramen in die school, of heel klein, zoals bij een gevangenis. En de jongens dragen stropdassen. 'Kijk nou, mama, het zijn nepkinderen. Grote mensen die zich vermomd hebben als kinderen.'

Mama moest lachen. Ze is een soort olifant: je kunt keihard op haar teen gaan staan en dan lacht ze nog.

Maar nu is ze de hele maand in Kaapstad, ze mist zelfs de musical.

DAGBOEK, 20 JUNI

Verrassend nieuws. Ik ben in Ierland! In een heel raar hotel.

Ik legde mijn pen neer.

Bij mijn vader ging nooit iets op de normale manier. Al mijn vrienden wisten maanden van tevoren wanneer ze op vakantie zouden gaan. Hun ouders hadden tenten gekocht, treinen gereserveerd, hotels geboekt. Ik dacht eigenlijk dat wij niet weg zouden gaan nu mama de hele vakantie moest werken. Bovendien woonde ze niet meer bij ons, maar dat vergat ik steeds.

Maar de dag na de musical zaten Elvie en ik rustig te ontbijten in onze pyjama's, toen papa ineens binnen kwam stormen. Normaal komt hij nooit voor elf uur uit zijn bed.

Hij zette de tv uit en keek ons aan met zo'n bezeten blik in zijn ogen. 'Meisjes, het is vakantie! We gaan op reis.'

'Nu?' vroeg Elvie.

Ik begon te lachen, maar papa zei dat we eind van de middag bij de boot moesten zijn. Ik dacht meteen aan een cruise en Elvie dacht aan Texel. Maar het bleek de boot naar Ierland te zijn. Niemand gaat naar Ierland, maar papa begon over weilanden vol hazen en rivieren vol vis.

'Hazen?'

'Om op te jagen.'

Toen moest ik pas echt lachen. Papa met een geweer, daar klopt gewoon niks van.

'Je kunt in dat hotel helemaal tot rust komen,' zei hij.

Dat was het moment dat ik bezorgd begon te worden. 'Wat moeten wij dan doen?'

'Ik heb gehoord dat dit hotel fan-tas-tisch is,' zei papa geheimzinnig.

'Met zwembad?' vroeg Elvie. Ze heeft net haar A-diploma.

'Nee, dat niet. Maar het ligt heel erg afgelegen en ze verbouwen hun eigen groente.'

Ik probeerde verbijsterd te kijken, maar papa zei dat we meteen onze koffers moesten gaan pakken. Normaal doet mama dat altijd, dus ik belde haar op. In Kaapstad was het precies dezelfde tijd als in Nederland, maar toch was het heel ver weg. 'Weet je dat papa ons wil ontvoeren naar Ierland?'

'Natuurlijk weet ik dat. Ierland is prachtig.'

'Ja, ze verbouwen hun eigen groente.'

'Wat? Je hebt daar van die beeldschone Keltische monumenten.'

'Ik neem mijn dagboek mee,' zei ik.

'Dat is een heel goed idee.'

Ik hoorde aan haar stem dat ze alweer afgeleid begon te raken, dus ik vroeg snel wat we nog meer mee moesten nemen. 'En hoe is je congres?'

'Fantastisch. Razend interessant.'

Mijn moeder is dokter, ze moest de laatste tijd steeds meer over de wereld reizen. Ik denk dat mijn ouders daarom gescheiden zijn.

Toen ik geen antwoord meer gaf, zei ze dat zij en ik in de laatste week van de vakantie samen alle schoolspullen zouden gaan kopen voor de middelbare school. 'Dan gaan we echt goeie dingen voor je uitzoeken.'

'Na Ierland.'

'Precies.'

'Ik hou niet van monumenten.'

'Doe niet zo kinderachtig, Laura.' Het was juist een heel goed idee van papa om met mij en Elvie naar dat Keltische, gezonde Ierland te gaan.

En inderdaad, diezelfde avond zaten we al op een boot en de dag erna weer op een andere.

Ierland viel mee: huisjes in roze en geel en wat mama 'lavendelblauw' zou noemen. Terrasjes, winkeltjes, zelfs een paar spannend uitzierende clubs. Helaas konden we daar niet echt van genieten, papa had haast. Hij had op een of andere

manier een hotel uitgezocht dat niet op Maps stond, dus we reden de hele tijd verkeerd. Sowieso is papa niet goed in autorijden, normaal doet mama dat. En papa slaapt dan, hij heeft veel slaap nodig. Nu reed hij een paar keer bijna tegen een andere auto op omdat hij vergat links te rijden. En Elvie maar zeuren dat ze moest plassen.

‘Nog even,’ zei papa steeds. En: ‘Nu moeten we er echt bijna zijn.’ Uit zijn nekplooiën lekte steeds meer zweet.

‘Het Coven Hotel?’ Papa vroeg voor de zoveelste keer de weg, maar de mensen schudden hun hoofd.

‘Het Coven Hotel?’ De man aan wie papa het had gevraagd, spuugde op de grond in plaats van antwoord te geven.

‘Het Coven Hotel?’ Mensen draaiden zich zwijgend om. Elvie begon te huilen.

‘Elvie, doe nou even leuk mee,’ zei papa.

‘Maar ik moet...’

‘Bijna. Kijk, daar houdt de weg op.’

Ik schoof naar voren op mijn stoel. Aan het eind van de weg stond een klein, blauw huisje.

‘Annie’s Place,’ las ik hardop.

‘Daar kunnen we in ieder geval plassen.’ Papa stopte de auto en we liepen naar binnen. Het was echt zo’n oude kroeg en het was er donker. ‘Wat grappig, zo’n cafeetje in the middle of nowhere,’ zei papa.

‘Not nowhere,’ zei een krakerige stem.

Elvie pakte meteen mijn hand. Achter de bar stond een geest: een piepklein vrouwtje van honderdtwintig of zo. Zo’n vrouwtje dat allang dood had moeten zijn.

Papa bestelde cola. Elvie keek even opzij, dat mochten we van mama nooit. Ik haalde mijn schouders op. ‘Kijk, Elvie, daar kun je plassen.’

‘Jij moet mee, Laura.’

‘Ik ga wel mee,’ zei papa, ‘ik moet zelf ook.’

Waardoor ik ineens alleen overbleef met dat enge vrouwtje.

'You Annie?' vroeg ik uiteindelijk maar.

Ze knikte en wees naar mij. 'Laura,' zei ze met haar kraakstem. Dat had ze papa natuurlijk horen zeggen, maar een beetje griezelig was het wel. Ze bleef me aanstaren en ik staarde terug. Totdat ik echt een beetje misselijk werd van die kleine rooddoorlopen oogjes en ik mijn telefoon pakte.

'No,' zei Annie. Ik keek op, ze maakte een gebaar dat ook 'keel doorsnijden' kon betekenen. Bedoelde ze nou echt dat er geen bereik was?

Toen papa terugkwam zei ik het meteen. 'Nu zijn we echt verloren, er is hier geen netwerk.'

Papa schoof naast me aan de bar. 'Dan zijn we er vast bijna.' Hij glimlachte charmant naar Annie. 'Het Coven Hotel?'

Alsof hij haar een klap had gegeven. Annie deinsde achteruit en daarna schoot ze naar voren. Ik voelde Elvie schokken.

'Cursed,' hijgde Annie.

'Vervloekt,' vertaalde ik fluisterend voor Elvie. We hebben Engelse au pairs gehad, maar soms doet ze alsof ze die taal totaal niet spreekt.

Annie kwam met een geweldig verhaal, dat papa later een 'volkslegende' noemde. Over dat er vroeger heksen waren in het Coven Hotel, die alle mannen uit de buurt naar zich toe lokten. Met een opperheks aan wie ze uiteindelijk allemaal werden geofferd. 'En de geesten van die mannen dolen hier nog steeds rond.'

'Hou eens op,' zei papa toen we naar buiten liepen. Ik was het verhaal nog steeds in geuren en kleuren aan het navertellen.

'Is toch cool, pap? Ik krijg ineens toch zin om te gaan.'

Maar hij bedoelde het natuurlijk voor Elvie. Die liet mijn hand nooit meer los. Ook niet in de auto, terwijl papa op aanwijzing van Annie een kronkelpaadje door de weilanden volgde dat meer geschikt leek voor tractors.

‘Daar!’ Een oud landhuis.

We stapten uit, Elvie nog steeds aan mij vastgeplakt. ‘Is het dicht? Waar zijn de mensen?’

‘Ik weet zeker dat ze er zijn,’ zei papa.

‘Hoezo?’ Maar daar gaf hij geen antwoord op. In plaats daarvan staaarde hij naar het einde van het pad, waar drie paarden aan kwamen draven. Toen ze dichterbij waren, zag ik dat de ruiters kinderen waren.

Een blond meisje keek me stralend aan vanaf haar paard. ‘Zijn jullie de nieuwe gasten?’ vroeg ze, gewoon in het Nederlands.

‘Is dit het hotel van Dana?’ vroeg papa op zijn beurt. Elvie en ik keken elkaar verbaasd aan. ‘Ik heb wat sieraden aan haar gestuurd,’ zei papa snel.

‘Jij bent de goudsmid,’ zei het andere meisje. Het derde kind, een jongen, zei niks.

Papa glom meteen van trots, zoals altijd als hij succes heeft met zijn sieraden. Dat gebeurt namelijk niet zo vaak.

‘Wat zal Dana blij zijn dat jullie er zijn,’ zei het eerste meisje warm. Ze keek nu naar mij. ‘Ik ben Bonnie. En dat zijn Brenna en Merlijn.’

Ik lig op een houten kraakbed te schrijven. Een kamer op de eerste verdieping, met grote ramen. Thuis hebben we ook hoge ramen, maar daardoorheen zie je andere huizen. Je ziet wie er aan het koken is en welk televisieprogramma de overburen aan hebben staan. En aan de voorkant is een brede straat met auto's en bussen.

Hier zie je alleen weilanden. Het is koel en stil. Doodstil, zelfs. Er is zelfs geen tv.

Wat doen die kinderen hier de hele dag, behalve paardrijden? Dat meisje, Bonnie, zei dat we geluk hadden met deze kamer omdat er net vanmorgen iemand was weggegaan. ‘Die woonde hier eerst.’

Elvie trekt aan mijn arm. Ze heeft duidelijk na zitten denken, dan krijgt ze zo'n schattig rimpeltje bij haar neus. 'Het is toch een hotel?'

Dat is gek, ja. Wie woont er nu in een hotel?

Midzomernacht

Vijf uur in de ochtend, zag ik op mijn horloge. Waarom was er dan zoveel lawaai overal? Snelle stappen op de gang, gegiechel, gefluister. Het rook naar soep of thee, een beetje zoetig.

Ook Elvie had haar ogen open, zag ik. 'Wat doen ze, Laura?'

'Geen idee. Laten we gaan kijken.'

Het kostte wat moeite, maar toen had ik Elvie haar jas en laarsjes aangetrokken. Zelf schoot ik ook snel wat aan en toen gingen we bij de deur staan. Heel voorzichtig deed ik hem op een kiertje.

Op hetzelfde moment rolde papa onze kamer in, helemaal aangekleed. We schrokken alle drie. 'Papa, wat doe jij hier?'

'Jullie ophalen, natuurlijk. We gaan de Midzomernacht vieren.'

'De wat?'

Maar hij duwde ons al vooruit. 'Vlug, naar buiten.'

Hoe had ik kunnen denken dat het hotel verlaten was? Zodra ik mijn kamer uit kwam, zag ik overal mensen. Mannen, vrouwen, kinderen. Iedereen liep snel in de richting van de buitendeur, het leek ze amper op te vallen dat wij er ook waren.

Het was nog donker en zelfs een beetje koud. Zo'n mistige ochtend van een zomerdag die net nog niet begonnen is. Elvie, papa en ik liepen mee het pad af, een heuvel op.

'Ik wil niet,' mompelde Elvie.

‘Een gezonde wandeling is altijd goed,’ deed ik mama na.

‘Ik wil slapen.’

‘Slapen kan altijd nog.’

Boven op de heuvel was een kring van grote stenen. En daar ging iedereen omheen staan, alsof dat de normaalste zaak van de wereld was. Een oude man maakte muziek. Het tintelde door de stilte en Elvie keek op. ‘Wat is dat?’

‘Dat heet een harp.’

‘Kom hier, Laura.’ Ik draaide me om. Daar stond dat blonde meisje, Bonnie. Ze lachte weer zo zonnig naar me.

Ik sleurde Elvie mee. ‘Wat doen we hier?’ vroeg ik.

‘Midzomernacht vieren, natuurlijk,’ fluisterde Bonnie. ‘Dit is de langste dag van het jaar, wist je dat niet?’

Ik schudde mijn hoofd en keek de kring rond. Heel gewone mensen allemaal. Maar wel in het donker, op een heuvel.

‘Je hebt zo’n geluk dat je precies nu bent aangekomen,’ zei Bonnie.

Ineens ging er een huivering door me heen. Ook Elvie voelde ik verstijven. Ik keek om en toen zag ik haar.

Dana.

Ik had nog nooit zo’n mooie vrouw gezien. Gele kattenogen en pikzwart steil haar dat over haar linkerschouder golfde. Een bruine huid zonder verbrand te zijn en ook nog eens glad en glanzend als een karamelsnoepje. Als sieraad had ze een bandje om haar arm, waardoor ze eruitzag als Pocahontas. Ze liep op blote voeten. En het allermooiste: ze droeg een gouden jurk.

Iedereen ging opzij voor haar en Dana keek op haar beurt de kring rond. Toen ze bij mij en Elvie kwam, lichtten haar ogen op. ‘Wat fijn dat we een nieuwe gast hebben,’ zei ze. Haar stem was zangerig. ‘En ook nog met twee van die prachtige dochters.’ Iedereen keek naar Elvie. Met haar fijne gezichtje en rood krullend haar wint zij altijd – maakt niet uit wat de wedstrijd is.

‘Vandaag vieren we het feest van de Zonnegod,’ zei Dana. En ze vertelde dat je tijdens Midzomernacht een wens kon doen, net als wanneer er een ster valt.

Bonnie kneep even in mijn hand. Volgens mij werden we vriendinnen.

Daarna gingen we in de kring rondlopen. ‘Kom, Elvie, net zakdoekje leggen.’

Bonnie lachte. Maar al gauw gingen we harder en harder, het begon op rennen te lijken. Ik werd een beetje duizelig.

En ineens schreeuwde iemand iets. ‘Vrede en vrijheid!’ Iemand anders riep meteen: ‘Nooit meer bang zijn.’ En weer een ander: ‘Wijsheid voor de wereld.’

Moesten wij soms ook een wens roepen? Papa zei niks. Dat ik niet naar dat stomme gymnasium moet, dacht ik. Dat mama weer bij ons komt wonen.

Nu werd ik misselijk.

Maar net zo plotseling als het rondlopen was begonnen, stopte het ook weer. Iedereen gooidde zijn handen in de lucht. Ik botste net niet tegen papa aan.

Precies op dat moment kwam de zon op. Het was ongehoorlijk. De hemel boven de weilanden werd roze en paars. De zonnestralen weerkaatsten op de gouden jurk van Dana en verblindden mijn ogen. Had ik ooit eerder de zon zien opkomen? Zonsondergang kent iedereen, dat zie je in elke film. Maar zonsopkomst? Die heeft veel meer kleuren. De harp tingelde, een zacht windje blies mijn haar opzij en Dana was de mooiste vrouw ooit. Ik moest er bijna van huilen. Huilen om een paarse lucht en een gouden jurk.

Toen begon ineens iedereen weg te lopen. Bonnie gaf me een zetje. ‘Kom, we gaan ontbijten.’ Ze pakte mijn hand en trok me mee het weiland in. Daar hadden ze zomaar een compleet picknickrestaurant gebouwd. Met echte borden en tafelkleden en taarten. En ook daar was muziek. Het leek wel een film.

‘Mooi hè, Elvie?’

Ze keek nog steeds ernstig.

‘Er is taart.’

Ze schudde haar hoofd en bleef heel dicht in mijn buurt. Na een tijdje hoorde ik haar iets mompelen. ‘Wie is de Zon-negod?’

‘Gewoon, de zon.’

‘Maar hoe ziet hij eruit?’ Ze keek om zich heen alsof er ineens een man in een stralende mantel tevoorschijn zou komen.

‘Ik denk...’ begon ik. Maar toen zei iemand: ‘Vergeet die God maar.’

We draaiden ons om en daar stond de knapste jongen die ik ooit had gezien. Met pikzwarte haren en ogen. Hij droeg een leren jas, hoewel het inmiddels best warm was. De jongen zei tegen Elvie: ‘Vergeet die God, hier draait alles om de Godin.’

‘Om Dana?’

‘Nee, Dana is haar hogepriesteres.’

Elvie en ik starden hem allebei aan en hij verduidelijkte: ‘Van de Maangodin. Die is hier de baas.’ Hij lachte en ik zag dat zijn ene voortand een beetje donkerder was dan de andere.

‘Priesteres?’ vroeg ik.

Maar Elvie zei er dwars doorheen: ‘Ik ben Elvie.’

‘Ik weet het,’ zei de jongen. Hoe dan? ‘Ik ben Ravi.’

‘En dit is Elviepop. Ik ben vijf jaar.’

‘Ik veertien.’

‘Dat is mijn grote zus.’

Ravi keek nu eindelijk naar mij. ‘Dag grote zus.’

Ik probeerde iets leuks terug te zeggen, maar Elvie kon opeens niet ophouden met praten. ‘Daar zit mijn papa. Met die slagroom op zijn kin.’

Ravi knikte. ‘En daarnaast zit mijn moeder.’

‘Die mevrouw met die gouden jurk?’

‘Precies. Dana. Dat is mijn moeder.’

‘Is Dana jouw moeder?’ wist ik uit te brengen. Maar net zo snel als Ravi was gekomen, was hij ook weer verdwenen.

‘Ik wil toch taart,’ zei Elvie.

DAGBOEK, 21 JUNI

Het is eindelijk weer nacht geworden. Midzomernacht. Buiten zijn nog steeds mensen over vuren aan het springen, maar ik ben te moe. In mijn kamer is het nog altijd warm. Iemand (wie?) heeft kaarsen aangestoken. Ik geloof gewoon niet dat deze dag echt is gebeurd. Het rondrennen in de kring, het buiten feestvieren, de hele dag. De foto's die ik heb gemaakt met papa's oude telefoon kan ik niet eens delen.

Elvie ligt naast me op haar rug te slapen, als een prinsesje. Gelukkig heeft ze ook een vriend gevonden vandaag. Jeremiah, een soort opa. Steeds als ik bij hen kwam, waren die twee aan het praten over elfen. Elvie gelooft natuurlijk in elfjes, maar volgens die Jeremiah bestaan ze echt. Prachtige wezens die leven in ondergrondse heuvels. Ze kunnen zo mooi zingen dat ze je daarmee kunnen betoveren en dan moet je hen wel volgen naar hun ondergrondse rijk. Maar bij de elfen heerst een andere tijd, dus als je eenmaal in hun wereld bent geweest en terugkeert, ook al is er voor jouw gevoel maar een dag voorbijgegaan, dan is dat misschien wel honderd jaar.

En dan nog iets. Wie eenmaal in de elfenwereld is geweest, zal nooit meer dezelfde zijn. Elfen nemen altijd bezit van een deel van je. Meestal een van je zintuigen, je oren of je ogen, zo iets. Ik wil dit verhaal niet vergeten, daarom schrijf ik het op, liggend op mijn bed. Het is een goed griezelverhaal.

Ik moet echt slapen. Een andere keer schrijf ik over Ravi.

